

~~Unicóntinua maduata d'Abraham~~el primer arlequí

Quan Belrovà ~~ella~~ va expulsar del Paradís els pri-
mers pares, Adam va adonar-se, jutjant per l'en-
renor de Quembis i l'espera de l'arcàngel, que
l'havien fet a grossa. Camí enllà tractava de penetrar
el sentit ^(d'una) de les frases de coniat: "Guanyaràs el
pa amb la suor del teu front". Adam igno-
rava el pa. "Això - es deia - deu ésser una metàfora".
Però presentia vagament l'abast del amenaça.

La preocupació d'Eva era més
aparent que real. Il·lusionada amb el seu abric de

pellis, confeccionat per les mans divines de ~~Bellevi~~
~~Bellevi~~, feia via enllà, portant sota el braç com
 a únic bagatge, dues mudades de fulls de fi-
 quera corides

- Ens han ben arreglat, Eva. Una situació tan excel-
 lent!...

- Per! Hauríem acabat per anquilosar-nos. Ara
 vivem la nostra vida, ~~hauríem~~ tindrem ambicions,
 lluitarem... !

x x
 x x

Van arribar a una badia verda, quieta i serena

com la mirada d' Eva. Un riu s'hi feia,
sobre un llit nou, com el món mateix; hi
haveren arbres (des de la seva ^{feblesa} debilitat al Para-
dis, Adam i Eva miraven els arbres amb preve-
nió), i una cova de cara al sud, confortable.
Pel camí havien conegut la filla. El canvi
de temps havia fiblat Adam sobre la cic-
tric de la seva costella, i els primers rega-
llins els cauaren una gran sorpresa
- "Això" farà mal ^{al} els ulls dels meus sabells.

protesta seva

Col. 3. 13. 12(4) (4)

Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

- Jo terno que "això" no ens ~~avanti~~ massa la
terra i m' impossibilita de llaurar-la - (l'ins-
tant d' Adam començava a funcionar ~~se~~, indicant-
li en la seva incipència la necessitat de complir
les ordres de Jehovà ~~(Mica)~~)

Per això, des de la presència de
la pluja havien acordat cercar una cova.
aquella, i aquell lloc, els semblaren bons,
i hi van instal·lar

En els principis, Adam
al món la indolència de l'Eden. D'en proclia, i
les digestions d'herba del primer pare, ajagat a la
porta de la caverna, eren lentes, allargassades. La
seua imaginació, inèdita, corria per tot l'espai del
cel i de la terra, i s'encantava blavament
volub els retalls del paisatge, en el record del paradís,
en la feminitat d'Eva... Submergit en la seua
dolçer, Adam presentia desplegades: "I ve el clipe
de l'home, porto marcats els dits de Jehovà ~~en~~
volub la carn" i la imatge del primer monument

li feria la lluentor del cristallí, ~~reflexant~~ ^{hodia} una
 idea que el seu pensament no ~~havia~~ ^{hodia} coordinat
 encara.

Però Eva va quadrillar la cova
 en estades i va donar un destí a cada una
 d'ells. En el seu final, Eva va inventar-se
 el **Futur**, i l'encomanà a Adam: "Hauris d'ase-
 quar-nos el paratge, la prada i la cova, per
 sempre". Adam, que només havia copsat el sentit
 del record i del present, va proposar l'establiment
 d'un acord.

" Tu pulirás la cova i ho portaré a tastar les
herbes i els animals, i establiré els que són
menjívols i els que no ho són. ~~Adonés~~, miraré
l'altra banda del riu, i ~~mostrarem~~ ~~del~~ ~~terme'n~~
partit "

Cada matí el primer pare
es ~~desenyanava~~ ^{desenganava} la laritud de l'enrunyament
a la porta de la cova, on l'esperava Eva
amb un farcelllet de fruits, i s'acomiadaven
tendrament.

Prada enllà, amb el farcell

nota el bras, Adam herboritzava. ~~Per~~ l'olor de
la terra i la simpatia del món ^{li} recomanaren
~~de~~ una inquietud: ~~es~~ incubava el
primer polta, però no podia expressar el
~~seu~~ ~~estat~~ sentiment (es ~~mal~~, n'ignorava l'esi-
tència), i es ~~passava~~ ^{passava} requiris. La meitat dels seus
requiris el primer ^{havia} ~~se~~ els curava menjant, i en
aquells moments devorava amb placidesa l'emergent
que la vol·litud d'era li havia procurat.
Però prossequia el seu tre-
ball, tantant d'ací d'allà. En aquests va-

gabundiegs volitaris, Adam o' anava enamorant
 del món. Un dia, de retorn a la cova, digué:

- Això és millor que el Paradís, Eva
- No siguis heretge, Adam... - però en el
 fons tots dos estaven d'acord.

~~El~~ ~~els~~ ^{els} primers dies, va
 descobrir els lletrons i l'enriam, i un ~~un~~ lle-
 gum ^{pre-} ~~ante~~ diluvià ~~una~~ poderosament nutritiva. Al-
 gunes de les herbes que ^{no} van resultar-li bones,
 li produïren una terrible indigestió, per la qual

cal 3.1.3.1.2.10
UAB 10.
Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

cora va decidir marcar-les lligant el
let vermell. Adam també va llegir al món el
color símbol del perill.

Mentrestant Eva sofria una
angoixosa metamorfosi; entre altres ^(de diversió) fenòmens ^{del}
(dada) ~~intuitiu~~, canviava el caràcter i els gustos, i es ma-
rejava sovint. L'instint, ~~que~~ ~~era~~ mancat de bre-
adent i de reflex ~~##~~, no li advertia res. Adam
va començar a preocupar-se
- haurien de fer més exercici, Eva. L'estàs

torçant d'essa...

Ella ~~se~~ va enfadar-ne, però des-
prés penetrà la raó de l'advertència i s'arrogà
a la proposta d'ell, cada matí en llevar-se
donaven uns quants voltes al marge ~~que~~ corcat per
la cova; feien exercicis ~~respiratoris~~ respiratoris, contraccions
i ~~relaxacions~~ relaxacions musculars etc. Però ^{la dolença} ~~l'assumpte~~
d'essa tenia arrels més profundes i feia el seu curs.

Els exercicis causaven la primera
marc i ^{feien} ~~feien~~ més ~~tallat~~ tendir el seu caràcter-

ten. D'espigades les dues paraules eren dures.

- Adam, tu m'enganyes, tu vols defen-te de mi...
- I impossible, Eva. L'histerisme fa que veigis les coses d'aquesta manera...

D'espés, vingué una època de calma. Eva s' ^(endolcís) ~~suavitzà~~, es tornà infinitament tendra.

S' adonà de les flors i dels ocells i ~~per~~ demanà a Adam que no se'ls mengés. Adam accedia sempre; ~~considerava~~ l' ~~essencial~~ ~~esplendor~~ esplendorància formal ^(considera)

de ella, en constant augment, com un mal menor a l'altre,
totes les inquietuds en la pau de la primera llar.

x^x
x y

Adam i la vaca eren franciscans, a desgrat de ig-
norar-ho. Al paradís fraternitzaren, i ~~quan~~ ^{mentre} bé
va permetre que d'home i les bèsties s'entenguessin,
vortessin "¶ diàlegs" amb freqüència, establint els re-
diments de una filosofia sana.

Fora de l'Edèn, la vaca va
seguir els seus ramis, "Shei el primer animal do-

mètic" pensava. Però ja no podia

La placiditat de la brada va encomanar a la vaca una serenitat flemàtica que no havia d'abandonar-la mai més. Rumiant d'una banda a l'altra, pulia el sengl i forava carns. (No obstant) Però un dia el primer bran va enamorar-la i fugiren lluny, a l'altra banda del riu, era cap a una ^{camp} ~~brada~~ ~~serada~~ medita, verge, decorat ~~ta~~ amb el drinjar d'un salt d'aigua que portava a la plana la salutació de les muntanyes altes.

J'alli fundarem una família, per la gràcia
de Jehovà ~~de~~

El dia que Adam va decidir-
se a passar el riu, plana enllà trobà la va-
ca, alimentant el seu vedell. Adam coneixia els
habitants del món tan bé com els dits de les seves
mans, i aquell nou veí ~~seu~~ va meravellar-
lo. La vaca se sentia ~~irresistiblement~~ turbada per
la necessitat de justificar la seva fuga, però Adam
va donar-li a entendre amb la mirada que

no podia reprotxar-li res. A desgrat de ~~la~~ la
 impossibilitat d'entendre ^{amb paraules}, ~~conservaven~~ en els ulls
 la expressivitat adquirida en els mesurats diàlegs
 del Paradís.

L'espírit pràctic del primer pare
 havia anat aquetant amb el contacte amb
 la vida, i amb un cop d'ull es va convèncer
 que ulla del riu el món requia igual. I, no obstant,
~~est~~ una tendresa especial ~~li~~ li indicava la con-
 veniència de portar a terra l'obsequi d'alguna cosa

mirada: "Quina idea t'ha vingut, Adam? No ~~tenen~~ ^{no} et dónes vergonya de dedicar-te a aquestes afers?". Però Adam ja passava el dia amb una clova plena de llet, i caminava a la recerca d'eva, content de ~~propor~~-li oferir la degustació d'una novetat ali-mentosa.

Adam va trobar eva l'era del primer desig; ni tan sols va considerar l'obsequi, obsessionada per una idea singular: volia menjar caragols.

des del principi
 una repulsió especial per aquest mol-lyse. En
 l'acceptació del seu paper de degustador univer-
 sal, imbuït de la responsabilitat d'aquesta mis-
 sió, es reservava el tantar els caragols per després
 d'haver-ho provat tot, àdhuc els llançardaisos i
 les morques. Però ve diluir el seu dubte en
 la flongera de la ^{paraula} ~~paraula~~ d'Eva:

- ^{Texte's} ~~Proval's~~, tu primer, estimat, i diga'm si són
 menquials. De veure'ls, ~~esse~~ la boca se'm fa

aigua.

Adam tenia més de la meitat
de la paciència del món i un caràcter man
injetat, junt amb la vida, pel buf ~~de~~ diví de Jehovà.
Va fer foc a terra i rosti els primers cargols, més
repuquant, en la baboritat i els estertors de l'agonia
que ~~estava~~ passejant la clovca d'una banda
a l'altra.

Va menjar-ne un, establint l'heroi-
tat ~~de~~ a la Terra, i pronuncià el fall:

- No són tan dolents. Fan l'efecte d'esser medicinals...

a Eva el que dels caragols va
~~ser~~ decepcionar-la; Adam va haver de fer més de
vuit dies de jaç.

x x

els dies i esclaren regulars, iguals, nets, i por-
taren el moment que havia triat la Provi-
dència perquè Eva meravellés el món amb l'in-
fantament de Cain. Però l'instint paternal

(1) A. del A. - Efectivament, regles després gran estat desolbertes
des virtuts curatives d'aquest mol·lusc gasteropod terrestre.

dels primers pares requia retardat, imprevista
la perplexitat foragitava les altres sensacions.

Als primers símptomes Adam
va enverar-se positivament. Després, posseït
d'un gran pànic, va fugir plana enllà,
perseguït pels crits d'Eva, i amb la idea imprecisa
na de la vida i la mort ballant-li davant
dels ulls, com un punt vertiginós que s'haques
encantat d'eis ~~de~~ al seu pensament. Protegit d'ave

va un arbre, moregant - a les puntes dels dits,
plorava les nipliques de la primera mare.

Després va avergonjar - se, pro-
fundament avergonjat, i va iniciar el retorn a
la cova, on l'esperava la sorpresa del petit Caïn
i la nova felicitat d'Eva, la qual ~~va~~ va des-
pendir - se per fer la presentació del primogènit:

- És bonic, oi? Però té la pell dividida en rom-
bles de diferents colors...